

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-7 У 5107/19
Дана: 28.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Радмиле Симић и др Мирјане Поповић, чланова већа, са судским саветником Предрагом Батављевићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., кога заступа пуномоћник Миланка Стевовић, адвокат из Крагујевца, Трг слободе бр. 1, против туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, ради поништаја решења број: 071-01-2434/2019-03 од 06.03.2019. године, у предмету информација од јавног значаја, у нејавној седници већа одржаној дана 28.01.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, одбацује се, као недопуштена, жалба тужиоца изјављена због непоступања Владе Републике Србије у Београду, по његовом захтеву од 28.01.2019. године за приступ информацијама од јавног значаја.

У тужби поднетој овом суду, преко пуномоћника, дана 26.03.2019. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је захтевом за приступ информацијама од јавног значаја тражио достављање копије документа Владе Републике Србије. С обзиром да Влада Републике Србије, на захтев тужиоца није благовремено одговорила, жалбом се обратио поверенику за информације од јавног значаја и заштиту података личности. Тужени је жалбу решењем бр. 071-01-2434/2019-03 од 06.03.2019.године, одбацио као недозвољену, са разлога прописаних одредбама члана 22. став 2. и став 3. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја. Сматра да је тужени погрешно применио наведени члан закона зато што Влада Републике Србије није донела никакво решење да би се покренуо управни спор. Цитирајући члан 22. став 1. тачка 2. и став 1. тачка 5. закона, истиче да одредбе члана не наводе органе Републике Србије, на који се поменути члан односи, те да у случају да Влада Републике Србије донесе решење, у складу са чланом 16. став 10. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја и Заштиту података личности, странка може покренути управни спор. Даље наводи да се у случају одбијања образложеним решењем Владе, може покренути управни спор, а у случају недошења решења по члану 22. став 1. тачка 2. и тачка 5., странка може изјавити жалбу поверенику. Са наведених разлога сматра да је решење повереника незаконито. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и наложи поверенику да по жалби поново одлучи. Тражио је трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара, увећане за износ судске таксе, са законском затезном каматом, почев од доношења пресуде од исплате, под претњом принудног извршавања.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и навео да се у члану 22. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја прописани случајеви у којима тужилац може изјавити жалбу поверенику, да је ставом 2. и 3. истог члана прописано да се против решења Народне скупштине, Председника републике, Владе Републике Србије, Врховног касационог суда, Уставног суда и Републичког јавног тужиоца не може изјавити жалба, већ се може покренути управни спор у складу са законом. Истиче да је у конкретном случају, захтев за приступ информацијама од јавног значаја поднет Влади Републике Србије, због чега је жалба коју је тужилац изјавио поверенику због непоступања по његовом захтеву у законском року, недопуштена. Даље наводи да су неосновани наводи тужиоца да је у конкретном случају повереник погрешно протумачио члан 22. став 2. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, те да се поменута одредба има тумачити, тако да је жалба поверенику искључена само против решења органа власти из члана 22. став 2. закона, али не и против њиховог непоступања. Ово са разлога што се наведена одредба, иако не искључује на изричит начин жалбу поверенику због непоступања наведених органа, мора тумачити у контексту члана 13. став 1. Закона о општем управном поступку, будући да чланови 21. и 23. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја прописују сходну примену Закона о општем управном поступку. Цитирајући одредбу члана 13. Закона о општем управном поступку, наводи да из наведене одредбе недвосмислено произлази да је намера законодавца да жалбу допусти, како против одлуке органа садржане у формалном акту, тако и против ситуације у којој је доношење таквог формалног акта изостало, из чега даље следи да жалба због непоступања органа није допуштена када је и иначе жалба на одлуку у тој управној ствари искључена. Како

је Закон о слободном приступу информацијама од јавног значаја, искључио могућност изјављивања жалбе против решења органа из члана 22. став 2. закона, то се иста одредба има примењивати и на ситуацију када ти органи уопште нису поступили по захтеву за приступ информацијама од јавног значаја. Са наведених разлога, предложио да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је повереник за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, решавајући о жалби тужиоца изјављеној због непоступања Владе Републике Србије, по његовом захтеву од 28.01.2019. године, жалбу одбацио као недопуштену, на основу члана 22. став 2. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја („Службени гласник РС“, број 120/04,...36/10), јер Влада Републике Србије спада у круг органа јавне власти против чијих решења, као и у случају да исти органи на захтев не одговоре у року, не може се изјавити жалба поверенику.

Одредбом члана 16. став 4. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја („Службени гласник РС“, број 120/04,...36/10) прописано је да ако орган власти на захтев не одговори у року, тражилац може уложити жалбу поверенику, осим у случајевима утврђеним овим законом.

Одредбом члана 22. став 2. истог закона прописано је да се против решења Народне скупштине, Председника републике, Владе Републике Србије, Врховног суда Србије, Уставног суда и Републичког јавног тужиоца не може изјавити жалба, а ставом 3. овог члана закона прописано је да се против решења из става 2. овог члана може покренути управни спор у складу са законом, о чему суд по службеној дужности обавештава повереника.

Имајући у виду напред наведено, правилно је, по оцени Управног суда, повереник одбацио жалбу тужиоца, као недопуштену, својим решењем од 06.03.2019. године на основу члана 24. став 2. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, поднету од стране тужиоца због непоступања Владе Републике Србије по његовом захтеву од 28.01.2019. године, јер Влада Републике Србије, према цитираној одредби члана 22. став 2. закона, спада у круг органа јавне власти против чијих решења се не може изјавити жалба поверенику, као и у случају када ти органи на захтев тражиоца не одговоре. За своју одлуку, у оспореном решењу, повереник је дао јасне, довољне и на закону засноване разлоге, које у свему прихвата овај суд, налазећи да се наводима тужбе не доводи у сумњу законитост оспореног решења.

Са изложеног, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 28.01.2022. године, I-7 У 5107/19

Записничар
Предраг Батавељић,с.р.

Председник већа - судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ